

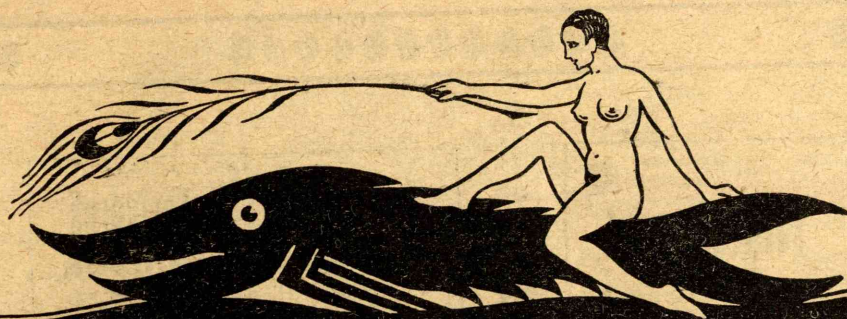
Illusztrált szám!

Illusztrált szám!

VII. évf. 24. sz.

Timișoara, 1929 június 11

Ára: 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira, 50 Groschen
Bucarestben 25 lei, Prix France 2 fr. 50 cent

IKAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAÍVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Fél aki

I. Venzini híres festménye. — Eredetije az olasz kir. muzeumban.
Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Magy. Ált.
Gépgyár r.t.

MAGOSIX

autóinak romániai
vezérképviselője:

SKONDA GYÖRGY

Timișoara I.
Börze ucca 3-5.

Villanyberendezéseit, motor., dy-
namó-mágnes, orvosi electromű
szereit és felvonót (Lift) gyorsan,
pontosan javít és tekercsel:

Goldsmann R.

Electrotechnikai vállalat
Belváros, Zápolya u. 4.

Fratii Györffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rékási ut 4 sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

LUGOJ

izléses kivitelű nyomtatványokat
szállít pontos határidőre.

Folyóiratok és művek
nyomtatására berendezett mű-
intézet.

E lap hirdetései sikeresek!

Ki kicsoda?

Ezt az érdekes címet viseli az a lexi-
konszerű és sajtó alatt levő munka, mely
a közel jövőben jelenik meg és célja az,
hogy a bánsági közélet szereplőit felvonul-
tassa. A könyv impozáns kiállításban, nagy
terjedelemben, lexikonszerű formában je-
lenik meg és a szervező munkák az egész
Bánát területén már megkezdődtek. A szer-
kesztőbizottság a könyvről az alábbi rész-
letes ismertetést közli:

Életrajzgyűjtemény a „Ki kicsoda?”
című sajtó alatt álló munka, melyben a
Bánság társadalmi, gazdasági és szellemi
életének minden számottevő tagja rövid
életrajzzal helyet foglal; éppen ezért

Kortörténelmi jelentősége van ennek
a modern szellemben megírt biográfiának.
Emberek, karrierok vonulnak fel lapjain
olyan találásban, mely egyrészt lerögzíti
a társadalomban elfoglalt helyüket, más-
részt a mikroszkóp és a bonckés precizi-
tásával az értéküket is meghatározza;

Az emberek valódi értékét igyek-

szik meghatározni ez a grandiózus munka,
mely multa és autorításra való tekintet
nélkül az objektivitás és az igazságos mér-
legelés gondos pontosságával állítja glédá-
ba a közélet tisztjeit és közkatonáit. Tehát

A lerögzített māt képviseli ez a
lexikon, mely nem száraz adatokkal, ha-
nem egyrészt preciz életrajzzal, másrészt
a közéleti és társadalmi jelentőség emberi
és szociális szempontból való érdek- és
befolyásmentes értékmeghatározásával va-
lóban nélkülözhetetlen kézikönyvet kreál,
melyből mindenki rögtön megtudja kortár-
sairól, hogy „ki kicsoda?”

Mindenki szerepel ebben a lexikon-
ban, aki a társadalomban és a közéletben
jelentősebb szerepet játszik, mert csak ilyen
feltétel mellett tud hivatásának hiánytala-
nul megfelelni.

Szerkesztőbizottság: Damó Jenő, a
mű szerkesztőjével az élen a legkitünőbb
bánsági írók, ujságírók és szakemberek
állítják össze ezt a hatalmas anyagot, mely
immár közel áll a befejezéshez és rövide-
sen a piacra dobja a legértékesebb és leg-
érdekesebb könyvek egyikét.

A „Ki kicsoda?” szerkesztősége:
Timișoara III. Holló-utca 27. sz. alatt van.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) Fabrica
Str Dumbrovei (Vadászerdeiu) 11

Folyószámla:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucuresztiben 25 lei

Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 2 lira; 250 fr. frank; 50 pf

Előfizetési ára Romániában:

Egész évre	—	—	950 lei
Fél évre	—	—	480 lei
Negyed évre	—	—	240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre	100 dinár		
Csehszlovák.	40 c. kor.		
Ausztriában	6 silling		
Németországban	3 márka		
Olaszországban	20 lira		

Magyarországon 9 pengő

Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilus

Hirdetési tarifa: Hasábmiliméterenként 2 lei Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Hova lett szegény Alfonz?

— Eredeti kézirat. Írta: Pék Dezső —

Egy óra volt éjjel. A vendégek mind eltávoztak, a szolgaszemélyzet is pihenőre tért.

Starrak ur és neje a kandalló mellett üldögéltek még és mai fogadóestéjükéről beszélgettek.

— Minden nagyszerűen sikerült, nem hiszem, hogy valaki is unatkozott volna.

— A büfettel nagyon meg lehetek elégedve. Ennivaló semmi sem maradt, pezsgő pedig alig három üveg.

— Demers Alfréd nagyon szellemes volt!

— És a felesége, láttad milyen toilettje volt?

— Hát Rogerék?

— Oh, az asszonynak csodálatos ékszerei vannak!

— Azokat bizonyosan unokaöccsük, Alfonz fogja örökölni... de szüksége is lesz rá, meglehetősen lump és költekező fiatalember.

— Miért ne legyen? Amíg az ember fiatalember, legyen fiatalember, ráér megjónodni később, ha megházasodik... de úgy gondolom fiam, mehetnének mi is lefeküdni.

Starrek ur fölemelkedett a fotelből, melyben ült.

— Megnézem még az ajtókat és az ezüstneműt, helyre van-e téve.

A házaspár elvált. De csakhamar visszafordult Starrak ur. A felesége hívta. Künn állott az előszobában, mely ma a garderoob volt és a fogásra mutatott.

— Mit jelent ez?

Az egyik fogason egy télikabát és kalap lógott, idegen.

Starrak ur közelebb lépett, föltette szemüvegét.

— Hisz ezt ismerem... Ez Alfonz télikabátja. Várj csak, itt a kalapja... nézd csak a betüket: A. R. Mondtam, az övé!

— De mit jelentsen ez? Hiszen már mindenki elment!

— Tényleg, ez érdekes... vajjon hol lehet ez az Alfonz?

— Ezt én is szeretném tudni... de valószínűleg itt van még, ha a holmik is itt vannak.

Starrakné fölnevetett.

— Fogadjuk, apus, hogy lefeküdt a kis szobában és most ott alszik.

— Nézzük meg.

De a kis szoba üres volt.

— Talán a sárga szobában? — töprengtek és oda-siettek, de ott sem volt senki.

— De hát hol lehet — tanakodtak.

— Keressük tovább — indítványozta Starrakné és csakhamar minden szobát átkutattak, de a legcsekélyebb eredmény nélkül.

A házaspár szörnyen izgattott lett.

— De hát mi történhetett itt, hova tűnhetett Alfonz?

— Lehetetlen, hogy elment volna — vélte Starrak ur — ilyen csikorgó hidegben még berugva sem megy valaki frakkban és kalap nélkül az uccára... Alfonz ugyan egy meggondolatlan fickó, de nem bolond!

Starraknének most más ötlete támadt.

— Talán taxiért akart menni a vendégek számára és leesett a kertben?

Az ablakon kémleltek kifelé a fehér parkba, de sehol semmi, egy nyom, egy pont sem.

— Mit lehet itt tenni?

Starrak ur megnézte az óráját.

— Semmit. Két óra van, most nem lehet semmit sem tenni, meg kell várnunk a reggelt. Legokosabb, ha most lefekszünk.

Le is feküdtek, de lehuny-
ni le sem tudták a szemüket,
egyre szegény Alfonz járt az
eszükben, vajjon hova is
tűnhetett szegény? És fantá-
ziájuk gőzerővel kezdett dol-
gozni, ott állapodva meg,
hogy holnap egy holttestet
fognak találni a kastély pin-
céjében.

Szóval rettenetes egy éjsza-
kájuk volt és Starrak ur reg-
gel hatkor már ott állt a te-
lefonnál, Alfonz legénylakása
számát kérve.

A szolgálja jelentkezett.

— Nem, még nem jött ha-
za! De ne tessék aggódni,
többször elő szokott ez for-
dulni.

De Starrak ur gondjai nem
enyhültek. Az ittmaradt hol-
mik nyugtalanították.

— Mit tegyünk?

— Én rosszra gondolok ...
ugy hiszem legjobb lenne,
ha értesitenénk a kerületi
kapitányságot, de viszont ez-
zel belekeverjük a házunkat
egy rettenetes esetbe.

— Én félek, hogy meg-
gyilkolták ... mégis csak szól-
ni kellene a rendőrségnek.

Starrak ur végre is elha-
tározta, hogy személyesen
megy el. Hét óra volt. Kise-
tett az előszobába, hogy föl-
vegye kabátját, hirtelen halk,
óvatos léptek neszét hallotta
meg fölülről a manzardra
vezető erkély felől. Odament,
fölnézett — és kit mást nem
pillantott meg, mint Alfon-
zot, aki nesztelenül, lopva
lefelé igyekezett, mint egy
szellem.

Önkéntelenül is kifa-
kad.

— Hát maga itt van?

Alfonz frakkja gyűrött volt,
nyakkendője félrecsuszva,
frakkja fölhajtvá és haja
borzas.

— Pszt... kedves Starrak
ur, nagyon kérem ... mindent
meg fogok magyarázni este...
csak kérem a kabátom, ka-
lapom ...

— De ember, mi kétség-
beesetten aggódtunk Önért,
egész éjjel nem aludtunk, a
feleségem ...

— Te jó Isten, a nagysá-
gos asszony is tudja?

— A szemét le nem huny-
ta az aggodalomtól!

— Rémes, rettenetes! —
Alfonz kétségbe volt esve.

— De mondja legalább —
sürgette Starrak ur — nem
történt valami baja? Nem
támadták meg? Nem ütötték
le? Nem rabolták ki?

— Nem, nem, semmi...
csak izé ... elaludtam.

— De hol, az Isten szerel-
mére, hol, hisz ott fönn csak
a cselédség lakosztályai van-
nak.

Ebben a percben Starrakné
jelent meg a küszöbön és
halk sikoltással csapta össze
a kezeit.

— Szent Isten, Alfonz, hát
maga hol volt?

És újra kezdődtek előlről
a kérdések, hogy szegény
Alfonz majd a föld alá sü-
lyedt.

— Nagyságos asszonyom,
ezer bocsánat. Rettenetesen
sajnálom a dolgot és meg-
sem tudom magyarázni... hir-
telen kábulat ... az egész éj-
szaka fönn az erkélyen kó-
boroltam ... idegesség... az-
után leültem egy székre és
elaludtam.

Starrakék különösen néz-
tek rá, szegény Alfonz azt
hitte, kiugrik a bőréből.

— De most nagyon kérem,
sziveskedjenek a kabátomat,

kalapomat... minél előbb
otthon akarok lenni. Hiszen
megértik... és ezer bocsánat,
ezer köszönet a sok hiába-
való aggodalomért.

Végre megkapta a holmit és
sebtében elbucszva, kezét
csókolva, szinte futólépésben
szaladt kifelé.

Starrakné férjére nézett.

— Mit szólna hozzá?

Az egész komolyan vála-
szolt.

— Egy kezdődő elmebaj
első stádiuma.

Most a szakácsnő alakja
tűnt fel az erkélyen, aki ép-
pen a szobájából jött.

— Rendben volt az ezüst-
nemű nagyságos asszony?
Magam tettem helyre, mielőtt
feküdni mentem volna.

— Igen, köszönöm, de mi-
ért nem hagyta Alice-ra, hisz
ez a szobaleány dolga!

— Oh, Alice, arra várhat-
tam volna! Tegnap este fél
óra felé, amikor még itt
volt, az egész társaság, rosz-
szullétről panaszkodott és
feljött ide a szobájába ... ép-
pen itt jön ... látszik is, hogy
beteg!

Egy fiatal, föltűnően csinos
és jóarcu leány jelent meg
most az erkélyen, föltűnően
sápadtan, kissé borzasan és
álmosan, széles, sötét kari-
kákkal a szemei alatt.

Starrakék ránéztek, azután
egymásra, majd hirtelen pa-
rancsszóra fordultak el, hogy
azok ne lássák egyszerre ki-
törni készülő hangos neve-
tésüket.

Azután bementek a szo-
bájukba, nem szóltak egy-
másnak semmit, nem beszél-
tek az elmúlt éjszakáról, sőt
már azon sem töprengtek,
hova lett vajjon szegény
Alfonz...

NYILT LEVÉL

— Mária Paudler filmszínésznőhöz.

Művésznő! Mindenekelőtt bocsánatot kérek öntől, hogy a nagy nyilvánosság előtt levelet írok önnek. Naponta a titkára, egy jól felsült, parfüm felhőbe burkolt ur közhörszönsz dobja papirkosárba az önhez küldött levelek százait. Ezért fordultam a levélírásnak ehhez a nem éppen kultivált ágához.

Mi már régen ismerjük egymást. Én a filmen keresztül, de ön is ismer engem, hiába tagadja. Ismer engem is, mint egyik áldozatát, akik elbűvölve fiatalágától, kábultan nézik, kitágult pupillákkal, amint nevet, mozog és főleg, ahogy szeretkezik a vásznon. Nem csókol olyan érzéken, mint a nagy, szőke hisztérika Gréta Gárbo. Valahogy az ön csókjában megvan még az a régi, már a háboru előtt kiveszőfélben lévő szűzesen tartózkodó és mégis csók után vágyódó odaadás. Az érzékiességről önnel egyébként épp úgy nem beszélhetek, mint Grétánál. Még egyikhez sem volt szerencsém.

Művésznő, engedje meg, hogy a tárgyra térjek, amiért ez a levél íródott. Mult héten gyanutlanul a moziba mentem. Valahányszor úgy érzem, hogy nincs mit csinálnom, a moziba megyek, megcsillogtatni monoklimat. A falakat sűrűn telergasztott plakátokból megtudtam, hogy Harry Liedke, a nők dédelgetett kedvence, így volt a feliratokon, fogja a főszerepet játszani. Eddig minden rendben volt. A tragédia csak később kezdődött. Harry Liedke megismerkedett ugyanis egy nővel. A strandon. Háttal volt felénk uszódreszben. És itt kezdődött a baj.

Imádott művésznő! Maga volt az! A nem remélt találkozás nagyon megrázó hatással volt rám. Direkt bukni kezdtem magára és ez volt a baj. Mohón lestem vérbeli hercegnőket is megszágyonító kecses járását és aranyos szemét. A járásában valami hallatlanul finom, decens, ritmikus mozgás, hercegnői sétálás volt. Verlaine írt ilyen finom, erotikával telített költeményeket, mint amilyen, imádott művésznő az ön járása. Lélegzetemet visszafojtva bámultam.

Azt a Harry Liedkét igazán nagyon megutáltam, mert ön formálisan kikezdett vele. Igazán nem ér-

tem Művésznő, hogy pont reá esett választása, amikor még nagyon sok dobogó szívű szerelmes halandó lett volna önt boldogítani. Szavazás után kellett volna eldönteni, hogy ki legyen az ő szerelme. Vagy van még egy jobb ötletem. Bocsássunk ki sorsjegyeket. A főnyeremény Mária Paudler filmművésznő. Ez kettő üzlet is. Kibocsátásának huszezer darab sorsjegyet. Én, aki az eszmét adtam az üzlethez, háromszor darab sorsjegyet kapok. Kisorsolnánk még egy pár vigaszdíjat is. Erre a célra kisorsolnánk Paula Negrit és Bakert. Meg Mistengüttet, ő erre biztosan vállalkozna, hatvan éven felül halad. A legutolsó díj lenne, a nők ked-

vence, Harry Liedke, az a ronda fráter. A befolyt pénzből egy filmgyárat nyitnék. Művésznő kérem, ha kívánja, maga lesz nálam a primadonna, naiva, anyaszínésznő, vagy mit bánom én, ami csak akar lenni.

Szándékom tehát tisztességes és nem nélkülözi a reális üzleti bázist. Kérem, küldje el meghatalmazását. Ha nem találkozik tetszésével ajánlatom, úgy abban az esetben két dologra kérem. Szakítson azzal az utálatos alakkal és nekem küldjön dedikált fényképet. Nem Harry Liedkétől, hanem öntől aranyos Művésznő.

Választ várva, csókolja kezeit tisztelő híve:

Ifjabb Kubán Endre.

U. i. Válaszbélyeget ne küldjek?

Még pár szó a csókról

— Irta: Jabab Margit. —

Igen, a sokszor megénekelt csókról lesz szó, arról a csókról, amelyet már olyan sokféleképpen, módon és célból alkalmaztak.

Lássuk csak: Ádám az alvó Évát csókkal ébresztette föl: Judás csókkal árulta el mesterét: Marcus Aurélius csókért vesztette el császárságát. Othello csókkal küldte Desdemonát másvilágra. Napoleon csókkal vált meg Jozefintől örökre és Werther csókkal fosztotta meg Sarlottját életétől.

Rosszakaróink azt mondják: amikor egy asszony vétkezni készül, elmegy előbb gyónni. Mi asszonyok pedig elmondhatjuk: „ha a férfi meg akar csálni, előbb megcsókol.”

Annyi bizonyos, hogy a csóknak mindig volt valami titokszerű jelentősége. Egyenlő módon alkalmazták jó és rossz szándékkal: Magdolnák a lábra, Penélopék az arcra, Julia csókja az ifjúságnak és szerelemnek szól. Heró csókja a könnytől és tenger vizétől sós.

Annakelölte a csók valóban nagyon közkeletű dolog volt s nemcsak a költők énekeltek róla. A legrégibbi időkben az emberek csak megölelték egymást. Akkor még a nők és férfiak lenge, bő lebernyegbe jártak, könnyű volt nekik ölelkezni és talán élvezetes is, azonkívül az

ölelkezés által nem gyűrődött össze a selyem és patyolat, nem maradt árujel a szerelmes hölgy ruháján. Most már minden másképpen van.

Most a csokrok, fodrok, csipkék, azután keményített ingek, vasalt mellények, gallérok és kézelő és kézelők utálkodnak.

Az ősi ölelkezésről már csak a költők énekelnek. A gyakorlati életben divatját multá. A gavallér csak nem jelenhet meg este a klub kártyaasztalánál gyűrött ingmellel és kézelővel! A jegyesek lebecsült karral adják a bucsucsókot.

Ha már az ölelésnek vége, nem sokára vége a csóknak is. A nők arca mindinkább veszti természetes báját, a művészet pótolja hiányát. Ajkukról is úgy eltűnik a pirosság, mint az arcáról, szempilláink is kihullanak, már husz éves korunkban sárgás arcbőrrel, fénytelen szemekkel járunk-kelünk. A természet fogatkozásán szerencsére lehet segíteni, de a csók letörli, a festéket, a ruzst és ez lesz a halála, kénytelen lesz eltűnni a jobb körből, kécsók eltűnt, mióta puha kötött selyem helyett feszesen gombolt bőrkeztű védi a kezét és mióta a szerelmes leveleket nem lehet észrevétlenül többé, a kivágott ruhaderékba csusztatni...

A kalap körül

— Eredeti kézirat — Irta: Kozovits Károly —

A változatosság kedvéért ma reggel délután 3 órakor keltem föl. De nehogy azt gondolják kérem, hogy esetleg azért, mintha előző nap lumpoltam volna. Nem, korántsem, sőt már este tíz órakor lefeküdtem. Igaz, ezt, ha már ilyen őszinte vagyok, be kell vallanom: nem egyedül, hanem Mimivel. Aki pedig ismeri Mimit, az most már mindent megért, sőt talán csodálótisztelettel fog rámtekinteni, hogy már délután három órakor talpra tudtam állni.

Mert csodálatos, nagyszerű nőcske volt ez a Mimi és oly tökéletesen üzte a mesterségét, a szerelmet, hogy talán még egy fából faragott férfit is megmozdított volna. Igaz, megvoltak hozzá felsőbb tudásán kívül nyers kellékei is: kellemes arc, pompás test, jó alak, hófehér bőr és keblei azzal a csodálatos tulajdonsággal bírtak, hogy viharos multja sem tudta megpuhítani őket, olyanok voltak, mint a kő. És ha néha-néha sikerült nekem is felizgatnom őt, bimbói úgy megnőttek, úgy megerősödtek, hogy szinte szurtak.

Csodáltam és imádtam ennek a nőnek a testét, a művészetét.

Leborultam előtte, aki csaknem meztelenül, kinyújtózva feküdt a párnákon és megremegtem a vágytól, ha csak a kisujját csókoltam is meg. Tegnap különben is különös napunk volt, nem tudom miért, talán a tavaszt éreztük meg, talán belőle szívtunk be sokat.

Ő is remegett. Őt is megmámorosította a szent tavaszhangulat, a szerelmes csönd, a suttogó vágyak, féktelen kívánságom, szenvedélyes vágyódásom, ziláló lélekzete összeforrt az enyémmel, amint huzott, kért magához.

Szinte rávetettem magam.

Halkan fölsikoltott, talán a fájtól, azután behunyta a szemeit.

Szédült. Elkábult. Teljesen átengedte magát nekem, aki reszkető testtel, csókos szájjal csuklottam le meztelen bőrére és szívtam be fiatal husának érzéki zamatlját. Melleje kusziám és magamhoz szorítottam.

Levettem róla az inget, amely még rajta volt.

Az üde, fiatal test úgy szökött

elő alóla, hogy belekábultam a pusztá látás nagyszerű kéjébe. Az egész test hullámozott, azokon a kemény kebleken riadtan ágaskodtak a bimbók. Fölhuzott térdei egymáshoz szorítva vacogtak össze, amíg lassan szét nem választottam őket az enyémmel... és éreztem simogató meztelenségét, teste lüktetését, nyugtalan kielégítésvárását...

Háromnegyed tizenegy óra lehetett — és most három óra elmúlt husz perccel. Kábultan, ködösen, fáradtan ültem be a kávéházba és unottan, elégedetlenül bámultam meg azt az egynéhány járókelőt, akik a vizes esőtől csurgó aszfalton elsuhanak a nagy üvegablakok előtt.

A mellettem levő asztalnál, közvetlenül az ablak mellett két fiatalember ült, tipikus zsuriuk, bódító eleganciával öltözve, mely nemhogy jól esett volna a szemnek, de direkt izléstelen volt.

Az eső egyre szállingózott odakünn, így hát hamar kezdett alkonyodni. Mindenfelé meggyújtották a lámpákat. Künn a nedves aszfalt ezer színben foszforeszkált, olyan volt, mint egy káprázatos, fényes tükör.

A kávéházi üvegtábla előtt állandóan uj meg uj járókelők suhanak el.

A szomszéd asztalnál ülő fiatal emberek egyike hirtelen előrehajolt, megragadva annak karját és tekintetével kifelé mutatott, ahol egy karcsu, fiatal nő sietett tovább, fején kis mélyen szemeibe huzott kalappal.

— Láttad...?

Önkéntelenül is odafigyeltem.

— Igen... — válaszolta most a másik — ismered talán?

— Mi az, hát te is ismered?

Mindketlen hangosan felkacagtak. Ezek után természetesen már akarattal rájuk figyeltem, vajon mi is következik most?

— Hm... és nem tűnt fel neked semmi rajta...? — folytatták azok.

— Föltűnni...? De igen!

— Nos?

— A kalapot gondolod te is, ugye?

— Igen... először kalapban oly végtelenül bájos és oly ennivalóan fiatal volt...

— Amikor pedig levette — vágtat közbe a másik, de az első nem hagyta folytatni.

— ...akkor rettenetesen nézett ki és akkorra tíz évet öregeedett...

Legalább tudom, mit jelent most nőknél egy jó kalap és mennyire nem lehet az ember óvatos ezekkel a modern női kalapokkal szemben...

— Hát valahogy így van...

Nagy csend támadt.

Önkéntelenül is az jutott eszembe, milyen kalapja is van Miminek, de hiába törtem a fejemet, nem tudtam kisütni, hogy milyen, de még azt sem, hogy milyen színe van. Nehéz izzadságcseppek ültek ki a homlokomra. Milyen nagyon könnyelmű is vagyok. Pedig talán, ha egyszer megnéztem volna a kalapját és hogy áll a kalapja, minden másképp lenne... Vétkes hanyagságom tudatában és sulya alatt már-már összeroskadni kezdtem, amikor azok a szomszéd asztalnál folytatták a témát.

— Na és mit csináltál...?

— Hogy mit? Nagyon egyszerűen oldottam meg a problémát: eloltottam a lámpát... és te?

— En...? Még egyszerübben: megkértem, tartsa magán a kalapját...

— Tyü, a kutyafáját... — de ezt már én mondtam — ezt jó tudni, a jövőben több gondot fogok szentelni és nagyobb, sőt sorsdöntő jelentősége lesz az én szememben minden női kalapnak — különösen, ha majd mint férj fogom venni őket...

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

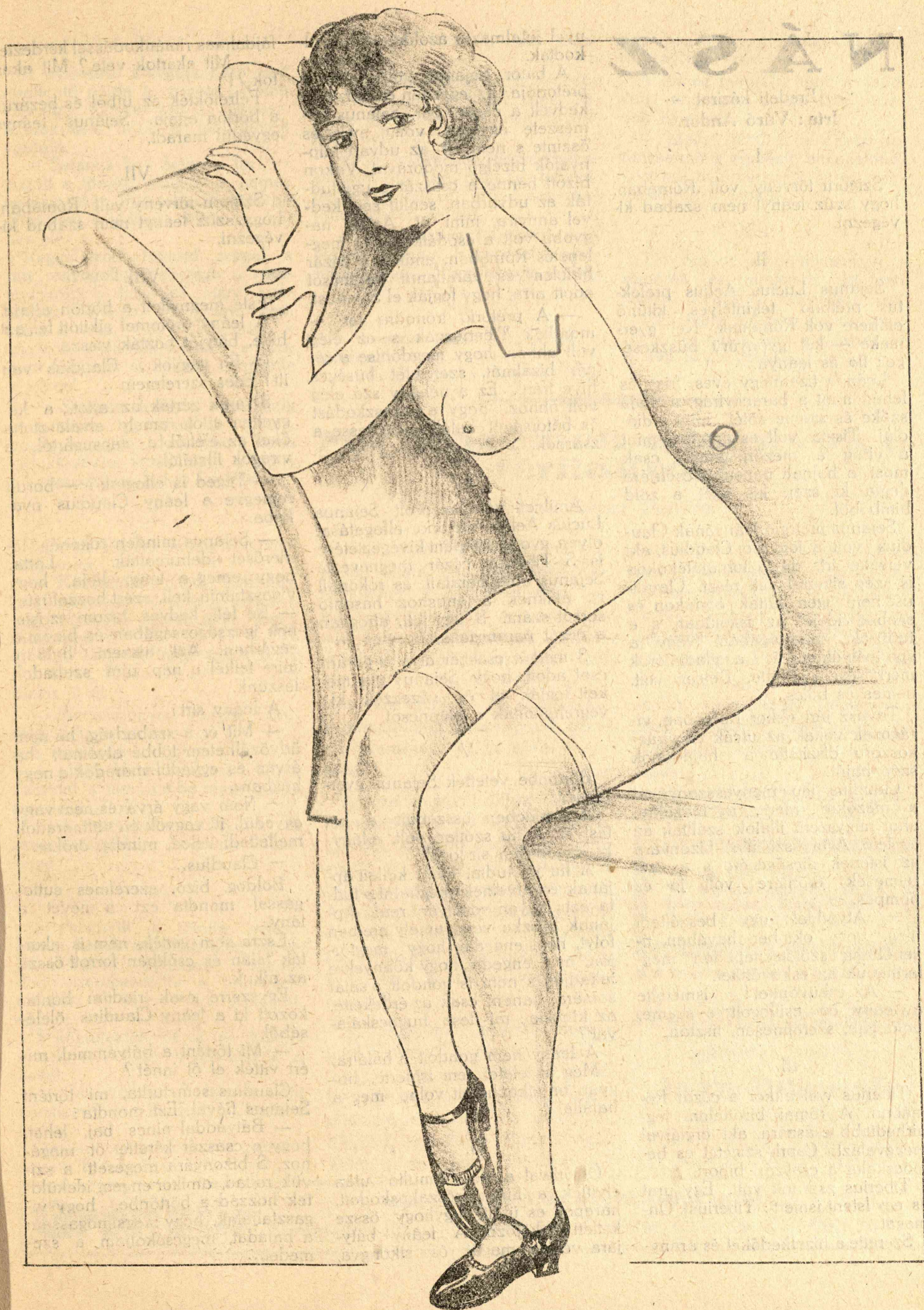
fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabric, kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-
ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

N Á S Z

— Eredeti kézirat. —

Irta: Váró Andor.

I.

Szigoru törvény volt Rómában, hogy szüz leányt nem szabad kivégezni.

II.

Sejanus Lucius Aelius prefektus prétorio tekintélyes, kitűnő embere volt Rómának. Két gyermeke — két gyönyörű büszkesége: fia és leánya.

Leánya tizennégy éves, friss és fehér, mint a barackvirág, a haja szőke és szeme sötét, mint a dióolaj. Tiszta volt és ártatlan, mint a virág a mezőn, amely csak most, a hajnali napsugár csókjára dugta ki szép kis fejét a zöld bimbóból.

Sejanus prétorio leányának Claudius volt a jegyese, Claudius, aki verseket írt, de a tornajátékokon is szép sikerrel vett részt. Claudius nem igen látták orgiákon és szabad idejét az iskolában s a tudósok társaságában, vagy a sportpályákon és a gladiátorok mérkőzésein töltötte. Délceg volt, nemes és bölcs.

Tavaszi járt ekkor Rómában, virágosak voltak az utcák és virágkoszoru diszítette a hajadonok szép haját.

Claudius ifju menyasszonyával a mezőkre ment, a mezőkre, ahol nagyszerű illatok szálltak az ég felé. A tavaszi illat bizonyára az istenek dicsőségére s a szerelmesek örömére volt jó és pompás.

— Atyáddal úgy beszéltem meg, hogy október havában, tizenötödik születésnapodon megvárhatjuk az esküvőnket.

— Az esküvőnket! — ismételte a leány és csillogott a szeme, boldogan, szerelmesen, tisztán.

III.

Tiberius volt akkor a cészár Rómában. A római birodalom leg-hirhedtebb eszázára, aki orgiáival meggyalázta Capri szigetét és bemocskolta a császári bibort.

Tiberius zsarnok volt. Egy urat és egy Istent ismert: Tiberiust. Önmagát.

Szerette a hizelkedőket és arany-

nyal jutalmazta azokat, akik árulkoztak.

A bátor Sejanus volt kedvenc prétoriója, az egyetlen ember, akit kedvelt a cészár, bár Sejanus természete egyenes volt, nyílt és őszinte s nem élt az udvari talpnyalók hizelgő modorával. Vakon bizott benne a császár s úgy tudták az udvarban, senkit sem kedvelt annyira, mint őt. Annál nagyobb volt a csodálkozás és meglepetés Rómában, amikor a cészár hirtelen és váratlanul parancsot adott arra, hogy fogják el Sejanust.

— A prétorio trónodra tör — mondták Tiberiusnak s ez elég volt ahhoz, hogy megdöntse a cészár bizalmát, szeretetét hűséges híve iránt. Ez a néhány szó elég volt ahhoz, hogy a ragaszkodást és bátorságot halállal büntesse a zsarnok.

IV.

Amilyen váratlan volt Sejanus Lucius Aelius prétorio elfogatása, olyan gyorsan történt kivégeztetése is. S Tiberius cészár megnevezte Sejanus ama barátait és rokonait is, akiknek Sejanushoz hasonló sorsot szánt. S úgy lett, ahogyan a cészár parancsolta.

S mert a császár arra is parancsot adott, hogy Sejanus gyermekeit fogják el és végezzék ki: végrehajtották a parancsot.

V.

Börtönbe vetették Sejanus gyermekeit.

A tömlöcben összebujt a két testvér. A fiu szótlan volt, a lányka csendesén sirdogált.

A fiu jól tudta, miért kellett apjának és hűveinek meghalni s tudta azt, milyen sors vár rá. Apjának büszke vére, amely ereiben folyt, nem engedte, hogy megtörjön, nem engedte, hogy könnyekre fakadjon s nem is gondolt a saját sorsára, hanem csak az érdekelte, az kínozza: mi lesz hugocskájával?

A leány nem gondolt a halálra. Még az életet sem ismerte, hogyan barátkozhatott volna meg a halállal?

VI.

Öt órával a dél elmulta után elvitték a fiut. Erőszakoskodott, harapott és ütött, úgyhogy össze kellett őt kötnöni. A leány bátyjára vetette magát és sikongva,

fájdalmas rimánkodással kérdezte:

— Mit akartok vele? Mit akartok?!

Félrelökték az utból és bezárult a börtön ajtaja. Sejanus leánya egyedül maradt.

VII.

Szigoru törvény volt Rómában, hogy szüz leányt nem szabad kivégezni.

VIII.

Este megnyílt a börtön ajtaja. A leány örömmel sikitott fel, azt hitte, bátyját hozták vissza.

— Én vagyok... Claudius van itt! Edes szerelmem...

S rájuk zárták az ajtót, a kegyetlen ajtót, amely elválasztotta őket az élettől, a napsugártól, a virágok illatától.

— Téged is elfogtak? — borult remegve a leány Claudius nyakába.

— Sejanus minden rokonát, ismerősét idehurcolták. — Láttá, hogy remeg a lány, láttá, hogy vigasztalnia kell, ezért hozzáfűzte: — Ne félj, kedves, bizom az istenek igazságosságában és bizom a cészárban. Azt hiszem, holnap, mire felkél a nap, újra szabadok leszünk.

A leány sirt:

— Mit ér a szabadság, ha nem üdvözölhetem többé atyámat, ha árván és egyedül maradok a nagy házban...

— Nem vagy árva és nem vagy egyedül, itt vagyok én s ittmaradok melletted, veled, mindig, örökre.

— Claudius...

Boldog, bizó, szerelmes suttozással mondta ezt a nevet a lány.

Észre sem vették, nem is akarták talán és csókban forrott össze az ajkuk.

Egyszerre csak riadtan bontakozott ki a leány Claudius öleléséből.

— Mi történt a bátyámmal, miért vitték el őt innét?

Claudius sem tudta, mi történt Sejanus fiával. Ezt mondta:

— Bátyáddal nincs baj, lehet, hogy a császár kérte őt magához. S bizonyára megesett a szívük rajtad, amikor engem ideküldtek hozzád a börtönbe, hogy vigasztaljalak, hogy megsimogassam a hajadat, megcsókoljam a szemedet...

IX.

A nyilvános kivégzés nem volt elrettentő példa a gonosz Róma számára. Élvezet volt és cirkusz. Szórakozás, mint a gladiátorok viadala.

— Sejanus fia! Sejanus fia! — zugott a tömeg, amikor a nemes tartású, szép ifjút csillogó vértékbe öltöztetett zsoldosok vitték a hóhér elé.

Reggel volt, tavaszi reggel s úgy ragyogott a napsugár a városban, mint a dicső és nagy császárok idejében. Bizonyára nem tudta a nap, hogy Tiberius, a zsarnok uralkodik Rómán s ünnepi fényével el kellene kerülnie a várost.

— Sejanus leánya következik — suttogta izgatottan a tömeg, amely kegyetlen, kiméletlen, lázas érdeklődéssel várta, hogy a leány ott remegjen a hóhér karjában.

X.

Sejanus leánya boldog volt, mint még soha.

— Köszönöm néked, Claudius, hogy szeretsz, köszönöm néked a leggyönyörűbb érzést, amit leány megismerhet.

Forró szája hálásan csókolta az ifjú kezét. Előtte térdelt és úgy ölelte őt át:

— Az asszonyod vagyok, Claudius, a te asszonyod.

S boldogan mondta:

— Ha kiszabadulunk innét, azonnal a templomba megyünk és megesküszünk.

— A templomba megyünk és megesküszünk — ismételte Claudius.

XI.

S megnyílt a tömlőc ajtaja. Durva kezek ragadták meg az ifjút s hiába védekezett, nem tudott szembeszállni a tulerővel: ellvitték. A leány sirt, zokogott, sikított, mint az őrlött.

S közrefogták őt is és köteleket vettek elő, hogy megkötözzék a kezét.

— Mit vétettem? Istenek, mit vétettem? — kérdezte Claudius jegyese.

Azután a durva kezek szorításának fájalmában:

— Hová visznek, hát miért bántanak?

S mint rettenetes sejtelem ébredt fel benne a halál képe. Sejanus gyermeke ő is: neki is halállal kell bűnhődnie.

Szinte értelmellen össze-visszaságban, vergődve, mint egy tehetetlen kis madár, az erős, nagy katonák között — sirt:

— Mit vétettem? Igérem, nem teszem többé... Vesszővel is megfenyíthetnek... Nem teszem többé!

XII.

S hangos szóval hirdették a tömegnek:

— Ime, Sejanus leánya. Teg-

nap még leány, ma már Claudius törvénytelen asszonya.

A tömeg morgott, mint a fenevad, amelynek nyers húst dobának ketrecébe.

— Eleget tettünk a cézár parancsának s emellett engedelmeskedtünk a törvénynek is és megbecsültük a szokást.

XIII.

Tíz órakor elhomályosultak a napórák és megeredt az eső. Lassu, fárasztó, végnélküli eső.

Hét napig tartott a szeles zivatar s hét napig nem ragyogott fel a nap Róma felett.

Mit beszélnek a leányok a férfiakról?

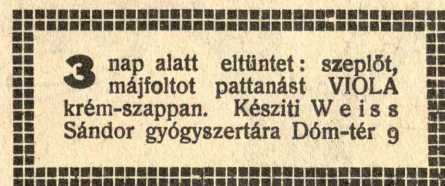
Irta: Kertész Dezsőné.

— Ha a férfiak tudnák — mondta egy élénk tollú fiatal hölgy, bárátnőjéhez intézett levelében, — mit beszélünk róluk magunk között, sohasem kerülnének a szemünk elé többé. Kinevetjük őket öltözetük, modoruk, járásuk, ügyetlenségeik miatt, — de mindezeket a bántalmakat visszavonjuk ezzel a kijelentéssel, mégis csak jó emberek!

Apróra megkritizáljuk minden ruhadarabukat. A kalap melyik gyárból, a kabát melyik szabótól eredt, a formájáról megtudjuk ítélni, az ing jól van-e vasalva? A nyakcsokor divatos-e, a legújabb divatnak megfelel a zsebkendőjük és így tovább? Megbíráljuk, hogy a haj és a bajusz jól van-e megnyírva?

És mégis nőül megyünk hozzájuk! Gyakran megesik, hogy a leány, aki a legborzasztóbban kiemel egy férfi ellen, a jövő héten oltár elé lép vele és szerelmet, hűséget, becsületet esküszik neki. Talán el sem hiszi amit beszél, s

mint valami mentő hajót ragadja meg a kínálkozó erős kart, hogy vezesse, gyámolítsa, támogassa őt az élet tengerén. Mert tudott dolog, örök szabály, hogy a fulánk után nagyon jó a méz. És ugyan-csak ismerjük a róka meséjét, amikor látva, hogy képtelen a szőlő elérésére, bosszusan így vigasztalja magát: Savanyu a szőlő!

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoniu

órás és ékszerész

Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25 (Bemgasse)

Granatir

Műkelmefestő és vegytisztító intézete

Király-utca 101. — Fiók: III. Bul. Carol No. 6., II. Str. Trei Crai No. 10.

Szeret ne

HATZFELD GRÓF, A NŐK KIRÁLYA

— Érdekes cikksorozat a düsseldorfi német mágnás életéből, mely a múlt század legérdekesebb és legszenzációsabb erkölcsrajza. — (4)

Hatzfeld gróf nem riadt vissza az erőszaktól sem, ha arról volt szó, hogy valakit karmaiba kerítsen. Hatzfeld gróf egy izben egy csinos masamódlányt csalt magához avval az ürüggyel, hogy vigyen a feleségének néhány kalapot próbára. Amikor aztán a gróf a fiatal és még érintetlen gyermekkel erőszakoskodni kezdett, a leány olyan lármát csapott, hogy az egész kastély összesereglett. A gróf fogcsikorgatva kénytelen volt a kislányt elengedni, de másnap az üzlet tulajdonosa elbocsájtotta, mert nem tudott a vevőkkel bántani... Két évre rá Braun Vilhelmina személyében új szobalány került a grófhhoz. Hat hónapig szolgált a a nő a düsseldorfi házban és hat hónap alatt nem mult el egyetlen nap sem, hogy a gróf ne üldözte volna szerelmével. A főkomornyik egyik nap azt mondta a lánynak, hogy menjen fel a grófhhoz, valamit akar tőle az ur. A nő rosszat sejtve, nem engedelmeskedett, de a komornyik addig-addig beszélt neki, amíg a lány végre engedett és felment a grófhhoz. Alig lépett be az ajtón, Hatzfeld magukra zárta az ajtót és neki esett a védtelen lánynak. Amikor a lány védekezni kezdett, a gróf pénzt mutatott neki és azt mondta, hogy még tizszer ennyit kap, ha nem lesz buta. De a lány nem hallgatott rá és teljes erejéből védekezett. Nagy nehezen sikerült magát a gróf karmaiból kiszabadítani és lerohant a lépcsőn. A főkomornyik egész idő alatt az ajtónál hallgatódzott és ügylt arra, hogy senki ne zavarja őket.

A gróf életében akadt még egy nő, aki nem volt hajlandó kérésének engedni. Ez egy Katarin nevezetű 17 éves cselédlány volt, aki kerítő által került a nemes gróf házába. A gróf a leghajmeresztőbb dolgokat kívánta a lánytól, de az mindig ellentállt. Egy izben késő este a park egyik bokrából ugrott elő a gróf és a lányt letéperte a földre. Katarin teljes erejéből védekezett és a dulako-

dás közben úgy találta a gróf orrcsontját öklével megütni, hogy Hatzfeldnek egy pillanat alatt eleredt az orra vére, amit csak nagy nehezen orvos birt elállítani. Katarin a rendőrségre szaladt, de a tudatlan lánynak nem akartak hinni és kidobták.

Ezek az adatok a válópör tárgyalásánál mind napfényre kerültek és a koronatanu Vilhelmina és Katarina volt, de tanunak jött később maga a főkomornyik is, akit a gróf nem birt rávenni, hogy 13 éves leányát eladja neki.

6.

Eme cikkünk keretében több izben említettük Hatzfeld gróf főkomornyikját, aki urának kerítője és udvari szállítója volt. A főkomornyikról azonban nem mondtuk el az érdekesebb dolgokat és nem irtuk meg azt az életet, ahogy ez az ember élt és uralkodott. Mert majdnem olyan ur és hatalmas embernek gondolta magát és talán valóságban volt is, mint maga a gazdája. A főkomornyikkal kapcsolatban történt meg az alábbi érdekes eset is:

Egy alkalommal, éjnek idején a gróf ablakából a főkomornyik emelt ki egy jónevű polgárlányt, akinek fontos érdeke lehetett, hogy a gróffal való viszonya ne kerüljön napfényre. A dolog késő éjszaka történt és egy arra menő asztalos az egész jelenetnek tanuja volt. A jámbor iparos azt hitte, hogy tolvajokkal van dolga, fellármázta a környéket és csakhamar két rendőr érkezett, aki a társaságot igazolásra szólította fel. Minthogy a valódi okot megmondani nem lehetett, a lány is a férfi is mást-mást mondtak és így egyik jobban belezavarta magát a hazugságba, mint a másik. A dolognak természetesen az lett a vége, hogy a rendőrök bevitték az egész társaságot, ahol a főkomornyik kénytelen volt megmondani, hogy tulajdonképpen miről van szó. A rendőrfőnök nem akart a

dolognak hitelt adni és ott tartotta valamennyit, míg végre is reggel Hatzfeld grófnak kellett eljönni és igazolni az egész esetet. A csorbát úgy sikerült kiköszörölni, hogy a lány édesapja tanácsára perbe fogta a gróft és Hatzfeld, hogy ezt a nyilvános ügyet elkerülje, 500.000 arany tallért adott a lánynak és férjhez adta egyik lekötelezett erdészéhez, akinek viszont örök állást biztosított a Hatzfeld házban. Ilyen esetei milliókba kerültek a grófnak, de akkora vagyon ura volt, hogyha tiz kézzel szórja így a pénzt, akkor is kétszáz esztendő kellett volna hozzá, hogy a rengeteg vagyon nyakára hágjon. Az egész ügyet máskülönben a főkomornyik rendezte így el, akinek a gróf nagyon hálás volt szolgálataiért. A gróf nagylelkűségében odáig ment, hogy főkomornyikjának külön metreszeket tartott és ez az ember majdnem olyan jól élt, mint maga a gróf. Állandóan kávéházba járt, finom pezsgőt ivott, a legdrágább szeretői voltak és előzékenységében annyira ment, hogy minden nőt először ő kóstolt meg, nehogy a grófnak gyenge és silány portékát adjon... Később a grófnak viszonya volt egy Obrien Fanny nevezetű nővel, aki ugyan a polgári családhoz tartozott, de kegyeit jó pénzért mindenki meg tudta venni. A gróf nagyon sokat látogatta meg Fannyt és igen gyakran a nő kereste fel a gróft. Barátnőinek avval dicsekedett el nem egyszer, hogy a gróf egy valóságos „szamar”, mert olyan rengeteg pénzt költ rá, hogy azon akár harminc szeretőt is tudna tartani. Egy izben két tiróli nő érkezett Düsseldorfba, két jelentéktelen személy, aminő ezerszámra akad minden kis városban. A két énekesnő egy hónapig volt a gróf ki-mondott vendége és mindkettő egyszerre vette igénybe hálószo-báját. 1829-ben Hatzfeld gróf huzamosabb ideig tartózkodott feleségével Codesbergben, ahol 8 hónapig volt viszonya egy Mayer-

dorf nevezetű elvált fiatal asszonnyal. (A válópör tárgyalásánál az asszony ezt nyíltan a szemébe is mondta a grófnak). 1835-ben egy újabb, számszerint harmadik sifilis vette elő a grófot. A második majdnem életveszélyes volt és a mostani, bár nem látszott hevesnek és tulaggasztónak, de komplikációkkal kezdődött és a grófnak sok kínos és fájdalmas éjszakát szerzett. Dacára nagy szenvedéseinek, életmódjáról nem birt lemondani és orgiáit tovább folytatta. Nőket azonban nehezen kapott. Kerítője, a főkomornyik nem birt számára olyan személyeket szerezni, aminőt a gróf szívesen fogadott volna és e miatt gyakran szemrehányást is tett neki. Még a nők söpredékei is csak félve és igen nagy tiszteletdíj mellett voltak hajlandók a grófhöz elmenni és amint a főkomornyiknak egyik hiteles számadása igazolja, az így megfizetett nők honoráriuma ebben az időben meghaladta a 60.000 tallért.

7.

1836 elején került hálójába egy düsseldorfi söpredék, akinek rendes neve nem is volt és azt ő maga sem tudta volna megmondani, mert mindenki a Vörös Julcsa név alatt ismerte. Így volt bekönyvelve a rendőrségen is és így mutatkozott be Hatzfeld Edmond grófnak is. Ez a viszony ugyan 1828-ban kezdődött, de 36-ban érte el tetőfokát és 1837-ben ért véget. Vörös Julcsa számára a gróf külön lakást tartott és őt szobát rendezett be neki a legelégánsabb fényben. A ház többi lakói többször látták, amikor késő éjnek idején valóságos hadsereg vonult be a lakásba és a nők az egy férfival a tivornyák lehetetlenségét csinálták végig. Az egyik lakó, egy vallásos nő eskü alatt vallotta a tárgyaláson, hogy a gróf egy izben kerek három napig nem mozdult ki a lakásból és három nap alatt legalább 40 nő fordult meg a házban. Igen sokszor, kivált nyáron a nagy melegben a kert bokraiban szerelmeskedett a gróf és nem igen zavarta őket, ha mások arra mentek...

A ház tulajdonosnője később értesült a dologról és felment a grófhöz, hogy kimélje meg a ház parkját, mert annak rendbehozatala sokba kerül. A gróf 10 tallért adott a mohó asszonynak és azon mód szerelmi ajánlatot tett a 45

éven felüli nőnek, aki máskülönbén oly csunya és alaktalan volt, mint a piaci kofák. Az asszony kapott az alkalmon. Mikor Julcsa megtudta a dolgot, méltatlankodott, de a gróf kedvesen szólt: „Ugyan, valamivel csak be kellett tömnöm a száját!”... A gróf háttartalanul pazarolta Vörös Julcsára vagyonát. A lány lakása tele volt tömve ritkaságokkal és drága ékszerekkel, a fehérnemükbe belevarrt grófi korona igazolta, hogy új szeretőjét sokra becsüli. Megtörtént, hogy a grófnak momentán nem volt készpénze és nem tudott pénzt adni Julcsának. Ekkor a páncélszekrényből aranyrudakat vett elő és azt adta oda a lánynak, aki fiitymálva tette zsebre. Julcsával való viszonya nem akadályozta meg a grófot, hogy más nőkkel is ne tartson fenn barátságot. Így például 1834-ben egyik szolgálja két új nőt bocsátott be pompás fürdőszobájába, más alkalommal pedig Sellenburg grófnő iránt érdeklődött hevesen, akit gyakran meg is látogatott. A grófnő még leány volt, akinek nem volt tudomása Hatzfeld életéről és szívesen vette a gróf széptevését; csupa kíváncsiságból engedett a csábításnak és a gróf szeretője lett. A fiatal lánnyal való viszonya nem tartott valami sokáig, mert szülei megtudták és Hatzfeld grófot a lány apja kérdőre vonta. A párbajt úgy intézte el a nemes gróf, hogy az öreg grófot kidobta lakásából érvelvén azzal, hogy nőért nem érdemes pisztolycső elé állni. Hogy aztán Sellenburgnak milyen véleménye volt Hatzfeldről, avval a gróf nem igen törődött... Számára azonban sem az uri osztály, sem az utca söpredéke nem volt elég. 1835-ben saját maga létesített egy nyilvános házat, ahol Vörös Julcsa volt a teljhatalmu gazda. Ebben a házban 12 személy lakott, élt és lopta a napot, két kézzel szórva a Hatzfeld vagyion rengeteg kincseit. A 12 alkalmazott között egy nemzetiségből csak egy példánynak volt szabad lenni és így ebben a háremben tízenkét féle nő volt. Közöttük egy néger leány, aki alig számlált magamögött még 13 évet. De volt ott olasz, görög, török, spanyol, cigány, angol, francia, gyönyörű arab nők és még szebb mulatok, amik abban az időben meglehetősen szenzációt keltettek. Többek között volt a házban egy nagyon csinos francia nő is, akit

a gróf azonban elbocsátott, mert megtudta, hogy más férfiakat is bocsát be lakására. Az összes személyzet közül egy Grethe nevűt kedvelt a legjobban, akinek Geisseler udvari cukrásztól hozatta a legdrágább édességeket, amit aztán Hagen rendőrtiszt felesége szolgált fel nekik. Grethe egy drága rózsafüzért kapott a gróftól a többek között ajándékba, amelynek minden egyes szeme briliánsból volt és a kereszten levő négy kő megérte a 200.000 tallért. De kapott a kis Grethe mást is a gróftól, amit ugyan soha nem köszönt meg: egy átkozott vérbajt, amit hosszú esztendő után birt csak kikezelni. A drága kereszt családi ékszer volt, amit tudja Isten melyik ősrégi Hatzfeld használt. Ezt a keresztet háromszor olyan nagy összegért sikerült a gróf rokonsága leányától visszavásárolni, amiért Hatzfeld gróf „megaprehendált” familiájára, mondván azt, hogy ez a kislány annyi pénzt mégsem ér...

1837-ben viszonya volt a grófnak egy Molitor nevezetű ügyvéd leányával is, aki később két kiskoru hugát vitte bele a játékba. A szomszédok lakók sok esetben meglesték őket és nem egyszer idegrázó jeleneteket láttak. Megtörtént, hogy a leány meztelen felsőtesttel az ablakban állt és mozdulatlan tűrt, hogy Hatzfeld mellbimbóját csókolja. Ezt a lányt később elvitte saját bordélyházába.

De megrontotta ennek a lánynak 13 éves kis hugát is, míg végre a szomszédok szóltak szüleiknek és azok kiköltözködtek a házból... Apjuk feljelentést nem mert tenni a gróf ellen, mert tudta, hogy Hatzfeldnek oly hosszú a keze, hogy előbb-utóbb elérné és tönkre tenné. Csak, amikor a válópör megindult, akkor jelentkezett az ügyvéd és mondta el azokat a hátborzongató dolgokat, amiket nagyjából fentebb mi is vázoltunk, de korántsem birtuk úgy leírni, ahogy ezek a jegyzőkönyvben vannak felvéve, mert ezeknek a szavaknak a nyomdafesték kevés...

(Folytatjuk.)

Izléses levélpapírt és borítékot

lapunk nyomdája legolcsóbban készít.

Levelezőlapon is megrendelhető

Péterhez vendég jön

— Eredeti kézirat. — Irta: BRAUN BÉBI —

— Negyvenkét zsebkendő... husz puhaing, tizenöt törülköző...

Hevesen szólalt meg a csengő. Péter összereszt, bár semmi különös oka nem volt rá, de még sohasem csengettek a lakásában, hogy idegein is ne szaladt volna végig a villamos áram.

— Nyilván az a kisasszony lesz, aki délelőtt telefonált — találgatta Julis néni s félkezében magasra tornyolt, friss fehérneművel igyekezett az ajtó felé, félszemével Pétert figyelve.

— Miért nem mondta, hogy valaki keresett? Ki volt az, aki telefonált?

— Egy női hang.

— Ezt is tölem tanulta, — mormogta a férfi, — női hang, női hang. Minden nő hangja női hang.

— Csakhogy én amugy gondolom, nagyságos ur — és mintha hunyorgott volna Julis néni ráncokba foglalt szeme. — Az a hang nem olyan volt, mint ahogy mondani tetszett. Azt nem tudja minden nő csinálni. Olyan friss volt, olyan kedves, azt hiszem, azé a szép, barna asszonyé...

Péter arcán tiltó vonás húzódott végig. A csengő másodszor nyelvelt, most már harsányabban.

— Itthon van a nagyságos ur? — kérdezte Julis néni.

— Most még nem tudom, hogy itthon vagyok-e? — türelmetlenkedett Péter, — de ha megmondja a nevét... akkor... attól függ kicsoda. A csöngetés után még azt sem tudom, fiu vagy lány? No nyisson már ajtót.

Péter a dolgozószobájába sietett. Egy pillantást vetett a tükörbe, félresimította lompos hajfürtjeit, cigarettára gyújtott. Odakint olyan szép fehér a világ, szikrázva suhan a hó, csillingelnek a szánok, vidáman kergetődzik az élet.

— Ahol letelepszem, — gondolta — ott az én puha fészke, asszonyi testek engedelmesei hajlatai. A nők... Eh, hiszen ha nem lenne mind olyan egyforma. Egyformán mester a szerelmi élvezetekben, egyformán mester a hazudozásban, a csalásban.

Julis néni lépett be:

— Nagyságos ur kérem, csakugyan az a női hang...

— Kicsoda? — rezzent fel a férfi.

— Aki az imént csöngetett.

— De hát ki az? A nevét.

— Csak annyit mondott, hogy rokon. De mondhatom nagyságos ur, csinos rokon.

Péter legyintett s ebben a mozdulatában bizonyos vélemény volt az ilyen rokonról.

— Kofferrel jött a rokon.

— Mi! Hát már szálló vagyok? Talán a cipőket is én pucoljam ki?

Fáradtan és fásultan kelt fel, még egyszer megigazította a haját, a félig elszívott cigaretta paraszáról új cigarettára gyújtott.

Szélesen tárult szét az ajtó.

— Péter bácsi! — kiáltott s ujongott egy csilingelő leányhang és utána jókedvvel, csillogó szemekkel valósággal berontott a szobába a vendég.

A hangocska szárnyalt, bejárta a szoba sarkait, belezengett az élettelen vázákba, korszókba s Péternek úgy rémlett, mintha ezek most csiga módjára visszabugnának és felcsengetnék vele a csendes elvonultsághoz szoktatott otthont. És a szeme kéjes villanása mintha csillogón, gyémántosan átcikázta volna az egész szobát, akár csak nyáron a nap-sugár, amely kacagva betáncol az ablakon, és részegre hempergeti az apró porszemeket. A lány szeme eltáncoltatott mindent a maga helyéről, odakukucskált a könyvszekrény, az íróasztal, a nagy karosszék mögé, belepislantott a vázákba, korszókba s ki tudja, nem-e vette máris észre, hogy bizony régen történt, hogy utoljára tisztogat-ta ki az a haszontalan takarító-nő...

Péter az első hangulatok embere volt, az első benyomása pedig ez esetben azt sugta neki: nézd csak, Péter, te keserű mormota, ez a kislány azért jött a városba, hogy egy kicsit örüljön az életnek, szórakozni, mulatni, látni akar valamit, egyetlen szippantásra nyeld le most rögtön az ostoba rossz-kedvet, ajándékozd meg ezt a szép kis lányt minden figyelmes-séggel, ne éreztess vele, hogy alapjában véve milyen utálatos fráter vagy, rohanj oda karcsu, remegő testéhez, öleld át, marasztald itt csókkal, simogatással s

ha kell, vonulj szállóba, hogy ő egészen otthon érezze magát.

— Ejnye, Piroska, hogy rám-ijesztettél.

— Istenem, pedig nem akartam... — mosolygott a megvesztegetően szép lány s az utazástól még szénfüstös keztyűjét lehuzva, Péternek nyújtotta finom, törékeny kezét. A férfi megfogta a két kis meleg, reszkető kezét.

— Hiszen te fázol — szólt gyöngéden és mélyen beleesett tekintete a barna szemek csillogásába. — Talán fáradt is vagy, éhes is vagy... Tu-lod, Piroska, én nem azért mondtam, hogy rámijsztettél...

— ...mintha olyan csuf madár-ijesztő lennék — vágott közbe a lány, akinek mindig csacsogásra termelt, vérpiros ajkára nedvesen csapott le a szoba melege.

— A takarító-nőm ijesztett meg, azt mondta, egy női hang keresett telefonon, mikor nem voltam itthon. Te voltál az?

— Ó, én egyenesen a pályaudvarról jövök. Treszka néni azt mondta; menjek egyenesen egy fiatal lányoknak való penzióba lakni, de azért vagyok én modern lány, hogy ne fogadjak szót, ugy-e? Haragszol?

S be sem várva a feleletet, leoldotta hosszú köpenyét. Fiatal keblei ruganyosan domborodtak elő herceg kis ruhácskájából, két formás lába majdnem tövéig látszott, rajta szürke selyemharisnya feszült. Péter szívesen segítkezett, hiszen hozzáérhetett közben a domboru vállhoz, a formás vonalú háthoz.

— Hány éves is vagy te voltaképen?

— Tizenhét... — szólt frissen a lányka. — Ugy-e megvénültem? De hogy te milyen fiatal vagy még Péter bácsi!...

— Bácsi?

Piroska szempillái leereszkedtek s hirtelen felszaladtak. Mintha gondolkozott volna, de nem árulta el az a természetes hang, ahogyan felelt:

— Persze bácsi... De mikor így szoktam meg!

Péter végigsimította a lány puha haját.

— Sohse mentegetőzzél... Bi-

zony így van... Bácsi vagyok.

A leány durcásan ellenkezett:

Most már azért se bacs! És nem engedem másoknak se, hogy bácsizzák. Micsoda dolog ez?

Pergett a szó a szép ajkáról. Péter félig lehunyta a szemét, úgy hallgatta.

— És most... először is átveszem a fehérműdet a takarító-nődtől, mert látom épp avval vesződtél... Azután alaposan átvizsgálom a szekrényeidet, mert fogadni mernék, hogy a te szekrényeidben a legnagyobb rendetlenség kell, hogy legyen.

Péter szólni akart, de Piroska nem vette észre.

— Azután itt már tíz éve nem volt nagytakarítás.

— Ohó! — tiltakozott Péter — Egy hét előtt volt utoljára. És mindennap mindent letörölnek.

Piroska az egyik falképhez sietett, keskeny mutatóujját végighúzta a kereten s odatartotta Péter szeme elé, de jó közel, hogy lássa rajta a piros csíkot.

— Lám, így törölgetnek itt minden nap. De mától kezdve más-kép lesz. Itt rendnek kell lennie. Holnap mindenesetre nagytakarítok!

Pétert mintha kigyó marta volna meg.

— Nagytakarítás? Akkor én nem jövök haza. Akkor engem nem fogsz látni. Egész nap a kávéházban leszek. Vagy kihurcolkodom. Igen. Ugyis gondoltam már rá... én neked minden kényelemmel akarok szolgálni, kedves Piroska. Érezd jól magad, rendelkezéssel mindennel és mindenkivel. Van egy inasom is. Itt hagyom. Én megyek a Hotelbe.

A lány elszontyolodott, heve elpárolgott, buzgalma elolvadt, mint a tűzre telt vaj. Bágyadtan nyult a kabátja után.

— Ezt... ezt nem akartam.. — hebegte és könnytől csillámlott a szeme — ...nem így gondoltam.

Péter egyszerre ellágyulást és szorongást érzett a szíve táján.

— Megbántottalak? — kérdezte s mögéje került a kis aranyosnak. Piroska könnyei most már omlani kezdtek, mint áradt hegyi patak vize, ha a völgybe rohannak. Péter vádolta magát, dühében maga is sirni szeretett volna s úgy érezte, közel a szíve ahhoz, hogy kiugorjon.

— Hát mondd, mit tegyek?

És nagyon óvatos mozdulattal

átkarolta. Éppen a két kis kebel alatt.

— Beszélj velem úgy, mint atyáddal.

— Ugy nem beszélek, — szipogott Piroska keservesen.

— Hát beszélj úgy, mint azelőtt régen, mikor az ölembe kapaszkodtál, amikor Péter bácsid voltam...

— Ugy sem lehet, én csak úgy beszélhetek, mint ahogy egy érett nő beszél.

Zsebkendőjével teljesen elfödte arcát.

A férfi nyujtogatni kezdte a nyakát, mint akinek szorosan tapad oda a gallér és a meglepetés valami egészen friss, meleg és mélyregzésű hangján kérdezte:

— És hogyan beszél egy érett nő?

Piroska odament hozzá, átkulcsolta a kezét a nyakán és piros, nedves ajkaira húzta a komoly, érdekes férfifejet és hosszú ideig

ilyen helyzetben maradtak. És Péter szívta, belélegzette a szüleánytést kábító illatát és foga belevájódott a vörös biborba.

Rábuktak a nyugágyra, amely sötétvörös selyemkarjaiba vette a két lihegő, egymásbakuszott, falánk embert...

*

Piroska hizelegve kérdezte, miközben felkapcsolta a kombinéját fiús testére:

— Nagytakaríthatok holnap?

— Péter a fejével intett, de hozzáfűzte:

— Egy feltétel alatt. Ha jövő ilyenkor is a vendégem leszel.

A lány kötekedve felelt.

— Jövőre már nem jövök. Jövőre már itt maradok.

Péter odaugrott hozzá, megragadta a lány testét, amely még mindig lángolt és égett. Piroska mosolygott és Péter mellényéhez dörgölte forró fejét.

Előzetes jelentés az olvasókhoz!

Írta: NÁDASSY ERNŐ.

— Miről is van tehát szó? Igen. Megint megjelenik tőlem egy külön szám. Olyan kis humoros írások lesznek benne, amilyeneket hetek óta ismét irok és szavalok, mert én humorista vagyok. Ez magával hozza azt, hogy én mindig csak derűs dolgokat látok, csak nevetni tudok. Nekem nincs komoly problémám. Nekem nem is fáj a szívem sohasem. Vagy ha fáj, akkor én nevetek. Például, ha a háziasszony kéri a házbért és én dohány helyett mondok neki egy viccet és így tovább. Hát tulajdonképpen ezért irok most egy teljesen külön számot, hogy az olvasókat megnevettessem. De előre kérem ennek a lapnak az olvasóit, ha néha-néha kiesek a szerepemből, ne vegyék ezt túlkomolyan, minthogy én sem veszem komolyan még a halálos ítéletet sem. Ez a komolyság nálam csak egy percig tart és aztán megint az vagyok, aki voltam. Fő azonban, hogy az olvasók nevetni fognak, sokat, nagyon sokat és biztosan meglesznek elégedve avval a külön számmal, ami a közeli hetekben jelenik meg tőlem és aminek minden sorát én írom és kacagom, mert én mindig nevetek és kacagok. Jó kedvű vagyok. Hogy miért? Ismerik olvasóim a bölcs fejedelem történetét? Nem? Elmondom.

A bölcs fejedelemhez rémült arccal jött be jelenteni az egyik minisztere: — Felség! Le kell szállítani az adókat. Miért? — kérdezte az uralkodó. — Azért felség, mert az emberek szomorkodnak, lehorgasztott fejjel járnak az utcán. — Ugy, szól a fejedelem. Akkor duplájára fogom emelni az adókat. Egy hét múlva jött a miniszter. — Felség baj van. Nem bírom megérteni, az adókat felemeltük és az emberek nyakra-főre mulatnak és dorbézolnak. Napokon át mámorban vannak és dőzsölnek. — Ez már komoly baj, szólta a Fejedelem, le kell szállítani az adókat, különben a helyzet tarthatatlan lesz. Mert ilyenkor az embereknek minden mindegy és tönkre megy az ország. Hát én is így vagyok valamiképp. Jó kedvű vagyok mindig és nevetek mindig. Mert mindig az, ha szomorú arccal nézem a kirakatokat, meg az elsuhanó autókat? Teljesen mindegy. Vagy nevetek rajta, vagy sírok, de ez a a helyzeten nem változtat. Tehát a Nádassy Ernő szám most már csak igen rövid idő múlva jelenik meg és mondani sem kell, hogy tele lesz mindegyik sora a jókedvvel és a humorról. Kacagni fognak az olvasók és ha csak egy pillanatra is derűt csaltam olvasóim szemébe, céloamat elértnek veszem.

ESTÉ

— Eredeti kézirat. — Irta: Stankovits Tibor. —

Este...

Langyos, gyönyörű, tavaszi este, amikor az ég rózsaszínű, a virágok különös illata permezteti tele a langyos levegőt, a fák, bokrok halálos mozdulatlanlansága csendet, halságot, finomságot, összebujást, csókot parancsol. Van-e ennél szebb, gyönyörűbb, nagyszerűbb?

Oh, jól emlékszem rájuk, kislánykorabeli tavaszi estékre, amikor a félhomály jótékony borongásában csókot kaptam, csókot adtam, megsimogattak, házzábujtam ahoz, aki először mondta nekem: „szeretlek”.

Istenem, milyen mások is voltak, mint a mostani esték. Akkor remegtem értük, vagytam őket, ma imádkozom, hogy hosszú legyen a nap, hogy, ha lehet, sohasse jöjjön el az este...

Mert szomorú dolog az, este indulni — dolgozni.

Nem is tudtam elindulni.

A tavasz teszi, vagy a hirtelen támadt emlék, de tegnapelőtt este hiába mentem ki az utcára. Csak, kimentem, mert az asszony küldött. Több férfi megszólított, de hiába. Nem is figyeltem rájuk. Nem volt kedvem, undorodtam tőlük és azt gondoltam, inkább megölöm magam, de többet nem megyek ki — és tegnap ismét, mégis kimentem. Az asszony azt mondta, kitesz a szobámból és nem ad több kosztot hitelbe. Hát mentem.

Egy egyszerű báltermet kerestem föl a Belvárosban. Áránylag kicsi, udvari helyiség volt, melyben türehtelen levegőt szivott a kissé már mámoros tömeg. Ez volt a legjobb hely a magamfajta vállalkozásnak.

Akadtt is azonnal „partner”. Egy fiatalember mindjárt lefoglalt, bort hozatott, táncolt velem és kijelentette, nagyon meg van velem elégedve. Főleg azt hangsúlyozta, miközben többször megtapogatta halmaimat, mennyire örül, hogy mellem keménységéből látja, nem vagyok elhasználva és még nagyon fiatal lehetek. Nem szóltam semmit, csak udvariasan mosolyogtam.

Egy kicsit spicces volt a pasas és így nem a legnagyobb kedv-

vel néztem a bekövetkezendő éjszaka elé, de hát meg kellett lennie, ha más oldalról nem szeretem a mámoros embereket, abból a szempontból előzékenyebbek, hogy jobban lehet kicsikarni belőlük a pénzt. És legalább ötszáz leit számítottam keresni, hogy a szobámat kifizethessem.

Tánc után ittunk, vacsorát rendelt nekem, azután megkérdezte:

— Hát kicsikém, a lákásoddal, hogy állunk?

— Ott nem, — világosítottam fel, de ez nem volt baj.

— Nálam sem, — felelte — de elmegyünk egy szállodába.

Ez a körülmény még jobban tetszett nekem, így nem leszek teljesen a hatalmában. A szállodában emberek vannak és világosság.

— Nem mennénk már? — szoltam hát, mert észrevettem, hogy ismét rendelni akar valami italt, inni pedig nem akartam, meg aztán mit költse a pénzt ilyen számárságokra, inkább nekem jusson több.

— Jó, — mondta és fizetett, a visszajáró százeleest pedig a tenyerembe nyomta nevetve — fogd, ez előleg.

Kezdttem jókedvre hangolódni.

Kocsit rendelt, azon indultunk el. A szállodáig nem csinált egyebet, mint csókoltt. Engedtem magam, hogy jobb kedvre hangoljam, sőt vissza is fogdostam, ami láthatólag jól esett neki és alaposan felizgult.

A szállodában alig, hogy bezárkóztunk a szobába, levetkőztünk és alig, hogy bebújtunk a paplan alá... hozzákezdet, hogy lecsillapítsa izgatottságát. Dacára kissé ittas voltának, nagyon heves és agilis volt.

Egymásba fonódva, kitakaródzva talált ránk a reggel, sőt nem is a reggel, hanem a délelőtt. Ő nagyon meg volt elégedve velem, amíg felöltözködtem, többször meg is veregetett, megsimogatott és annyira foglalkozott velem, hogy ismét magáévá akart tenni, ezuttal nem az ágyon, hanem a pamlagon. Ezt azonban nem engedtem meg, mert nem akartam, hogy összegyürje a ruhámat, inkább a

dolog anyagi oldalára igyekeztem térni. Célzásaimat rögtön megértette és igyekezett is honorálni, mégpedig várakozásomon felül.

Ötszáz leit adott és mikor ma délelőtt haza értem, azzal a boldog tudattal feküdtem le, ma megdolgoztam a pihenésért. Sajnos, a boldogság nem soká tartott.

Az asszony az előbb keltett föl, hogy „késő van, jó lenne már elindulnom”. Megnéztem az órát: este hét volt.

Este...

Ismét este. Gyülölöm, utálom az estét, borzongok, félek tőle. Este! Elnézem az utcán sétáló, összebujó boldog párokat, elnézem a horizontot, amelyen a felhők meglassudnak, megpihennek, elnézem az embereket, akik az egész napi munkás fáradtság után most hazamennek lepiheni, megnyugodni.

A szememet könny borítja el, a torkomat irigység fojtogatja, szívemben vad keserűség támad.

Este van... ők haza mennek, mindenki haza megy, miért kell nekem indulnom?...

**Kérje mindenütt
lapunkat!**

Nyári melegben

hölgyek és urak, akiknek fényes, izzadt az arcuk, kezük, hónaljuk, nedvesítsenek meg egy puha törülközőt vagy ruhadarabot olyan vízzel, melyben fele arányban valódi

Diana- sósorszesz

van elkeverve s aztán dörzsöljék be ezzel gyengén az izzadt testrészt. A mosdóvizbe (lábvízbe) is célszerű egy kanálnyi Diana-sósorszeszt önteni. A bőr üde és puha lesz, a fényesség, izzadságszag eltűnik.

(34)

A CSUNYA NŐ

— Levél a szerkesztőhöz —

Hosszas habozás után fordulok önhez. A kérdés annyira furcsa és mondhatnám tragikomikus, hogy nevetni kellene, ha a dolog nem volna halálosan komoly. Íme a tényállás: Szerelmes vagyok egy leányba és feleségül szeretném venni. A mai gazdasági viszonyok mellett nagyon is jelentős hozománya van. A leány is szeret engem és én még is habozok. Az ok a következő: barátaim állítása szerint a menyasszonyom csunya és én hamarosan ki fogok ábrándulni belőle és az életem akkor már tönkre lesz téve. Én tudom, érzem, hogy ez nem igaz, mert szeretem őt és ha le kellene mondanom róla, akkor talán öngyilkos is lennék. Kérem adjon tanácsot. Szeretném tudni, hogy voltaképpen mit értenek az emberek általában a női szépség alatt és hogy valóban boldogtalan lesz-e a házasságom azért, mert a menyasszonyomat csak én látom szépnek és a barátaim nem?

Válasz: Nem hárihatom el kérdését, hogy mi a szépség? Azt szeretjük-e, aki szép? Vagy az a szép, akit szeretünk? Nem elméletet akarok ráhuzni a jelenségre, hanem a jelenségekből leszűrni az elméletet. Tény, hogy vannak csunya lányok, akik mint csunya asszonyok élnek férjük oldala mellett. S teszik ezt ugyanolyan biztonságérzettel, mint a szépek. Kérdés, az uruk is olyan csúnyának látja őket, mint én a közömbös kívülálló? S az asszony nem érzi legalább is úgy magát otthon az ura szívében, mint a szép?

Másfelől olyan bizonyos-e, hogy a szép asszony szerelmi sorsa nem épp olyan bizonytalan, mint a csunyaé? Nem gyötri-e őt is a szerelem, a féltékenység, a félelem, hogy mások elveszik tőle az urát? Szébbek nálánál, vagy nem szébbek? Olyan biztos-e, hogy a szép asszony férje hübb-e feleségéhez, mint a csunyaé és feltétlen úgy van-e, hogy a csunya asszonyt a férje kevésbé szeretheti, mint a szépet?

Mintha ez a megkülönböztetés a szép és csunya között nem is volna olyan egyszerű, ahogy feltesszük.

Látunk szépségeket olykor-olykor, mintha csunyák volnának. Látunk csunyákat, akik néha felragyognak, hogy ámulva mondjuk, nem is olyan csunya! Jó napja az egyiknek — rossz napja a másiknak — az ő mivolta nem is olyan változékony, mint a hatás, amit kelt.

Az ember ugyebár a legszebb teremtménye Istennek. Mi teszi azzá, a szó legtermészettudományibb értelmében? Bizonyára nem azok a változatok, mik az egyik emberpéldányt a másiktól megkülönböztetik: a hajuk, szemük, színe, vonásaik arányossága, bőrük minősége, terméteik karcsúsága. Nékünk az emberben is az a szép, ami szép a hiénában, a sündisznónak a sündisznóban. Az egyfajtság érzete, a magunk sajátosságainak vonzódása azokhoz, akikben szintén megvannak a mi sajátosságaink. A más fajtaban nem tudunk úgy megkülönböztetni, mint a magunkéban. Szép oroszlan, csunya oroszlan — bizonyára van mind a kettő az oroszlanok számára. De nekünk az egyik hernyó éppen olyan csunya, mint a másik, a kolibri is olyan pompázó, mint a másik. Már a kutyánál, macskánál, lónál több a megkülönböztető képességünk, itt már az egyéni izlés is határoz. Az egyiknek szebb a farkaskutya, a másiknak az agár, a harmadik határozottan undorodik a tacsától. S a mi izlésünk meghatározottsága mellett csunya eltérés, mint például a barna vizslának fehér foltja a félszemén, azt bohónak érezzük, holott embernél viszatapasztató volna.

Az ember szépsége az állatokéval szemben mégis az, hogy egyenest két lábon jár, keze nem járásra fejlődött, arcán visszafelődtek a rágó-

szervék és kifejlődött a homloka. Visszahuzódó ajak és kidomborodó áll, fejlettebb orr és kisebb fül, az emberi szépségnek mégis jellegzetesebb sajátosságai. Ez pedig megvan minden embernél, még a nekünk oly csunya busmanoknál is. Kisebb eltérés és általánosság az uralkodó izlés mellett nem számít. A legcsunyább leány is szép, mint ember, a legszebbnél ezek a jellegzetességek nem jellegzetesebbek, mint a legcsunyábbnál. Megvan tehát a természet alapja annak, hogy a csunyát ne tekintsük másnak, mint a szépet.

És ezzel meg van adva a természeti alapja annak is, hogy a csunya nő ne érezze magát csúnyának, ha mások nem érzetik vele, hogy az összehasonlításnál vesztesnek kell maradnia. A magát szépitő csunya nő nyíltja ez. Nem arról van szó, hogy nevéstégesen elfelejti, hogy csunya. Hanem teljesen lelkiegyenességgel érzi magában embernemének uralkodó szépségét s amellet egyénileg a legcsunyább nő is felfedezhet magában valami részletet, amit szép jelzővel értékelhet. Szép a haja, szép a szeme, gödröcskéje van, vagy a lába kicsi, a bokája karcsu. Ebbe a részletbe beviheti egész mivolta szépségtudatát.

S nem tudom, hogy nem így teszi-e férfi, a aki csunyát megszeret. S nem tudom, a tökéletes szépség uralma nem alapszik e szintén inkább ezen, mint azon, ami valóban benne van. Meg tudom érteni, hogy az üres szépségben eltompultak meghajolnak lelki és elméleti kiválóságok előtt s nem is látják az árnyalati hatásokat, mik csunyát a széptől megkülönböztetik. Szépség és csunya érzületi megkülönböztetés szerelmi vonatkoztatásban és merem sejteni, hogy voltaképpen nincs is csunya lány a szerelem világában, ahogy nincsen szerelemtől el nem vonatkoztatottan szép sem.

Fellegi Irén.

Legelegánsabb női ruhák

olcsón

vásárolhatók

Bernát

Józsefváros,

Bul. Berthelott 27.

„Szarvas”

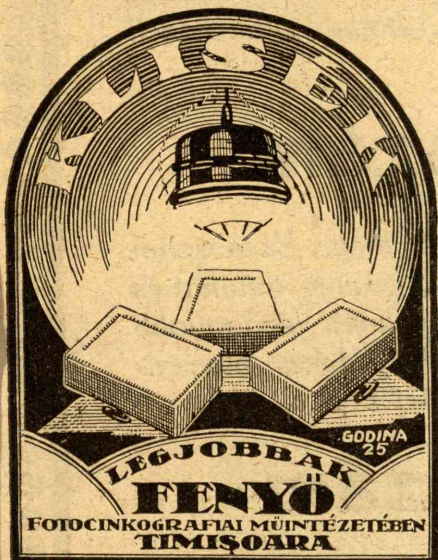
Kávéház és étterem. A Gyár város legjobb szórakozó helye. Kitűnő konyha, italok! Váradi Aladár igazgató vezetése alatt esténként gyönyörű kabaré műsor.

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bărăny utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sitése).

Hirdessen lapunkban!

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

A RÓKA

A legjobb képes heti écla-
lap. Ára 6 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szepilóvizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tárá-
ban Timișoara. Mehala**
(villamosmegálló.)

TODOROV

női és férfi fodrász, Timișoara
Belváros, Rezső-utca

Az összes női hajmunkák, HENNE-
féle hajfestés, modern onduláció,
manikűr

Piperecikkek és illatszerek óriási
választékban.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Haját, szakállát

„Glóriával”

a hajfestékek ki-
rálányjével fesse.
Rögtön fest barna
és feketére. Gar-
antáltan tartós és
ártalmatlan. Egy do-
boz hajfestéket uta-
sítással és még 9 darab hasznos és szükséges
piperecikkek egyútt **csak 345 leire**

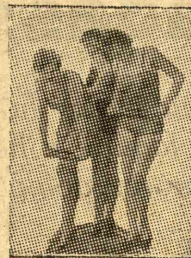
franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9
darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg
Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-
szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két haj-
festő kefe. 4.) Egy hajfestő festő. 5.) Egy drb.
Kátrány szappan festés utáni mosásra. 6.) Egy
üveg folyékony Brillantin a festett hajnak.
8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás haj-
ápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

**Beretva-
apparátus**

finoman ezüstözve,
nikkel etuiben, be-
lül bársonyozva és
még 9 darab hasz-
nos és szükséges
piperecikkek egyútt

csak 165 leire küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-szappant. —
3. Egy nickellezett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfumi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölnviz. 9. Egy körömkefe.

Kövérseget

bármely testrészeiben könnyen és diétazavarás nélkül távolíthatja el a „Doppelroler”-rel való ötperces naponkénti reggeli és esti önmassageval. Egy apparátus és még 9 drb. szükséges és hasznos piperecikk egyútt **csak 590 lei**, küldöm franko után-

vét mellett a következőket még: 1. Egy finom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító Solution zsíros vagy száraz arcnak. 3. Egy finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli arckrém. 5. Egy finom pudert. 6. Egy L'origan Kölnviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolásról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.

Tipografia UNION könyvnyomdája. Lugoj

Nádassy Ernő

a jónevű színész és humorista, akit olvasó közönségünk már régebbi idő óta ismer, külföldi utjáról haza tért és egy jó időre ismét lapunk szerkesztőségének tagja lett. Hétről-hétre közölni fogunk tőle nagyszerű humoros dolgokat és novellákat, amelyek az olvasót könnyekig megkacagtatják.

Nádassy Ernő

egyenlőre hat hónapig marad szűkebb hazájában és ez idő alatt kizárólag nekünk dolgozik és a szerkesztőség elhatározta, hogy egyik közeli számunkban egy teljes

Nádassy Ernő szám

jelenik meg, amelynek minden sorát Nádassy Ernő írja meg. Ez a szám már csak azért is érdekes és ritkabecsű, mert kizárólag eredeti tréfákat és humoreszkeket bocsát a szerző rendelkezésünkre, amelyeknek legnagyobb része még nem is lett előadva, tehát abszolút értékes és érdekes olvasnivalót adunk ebben a számban. De ritka értékű lesz a

Nádassy Ernő szám

már csak azért is, mert a műkedvelők egy csomó előadásra is kitűnő anyagot fognak találni ebben a számban, amit a szerző kivételesen, lapunkra való hivatkozással megenged, hogy azt előadásra bárki szabadon átveheti. A

Nádassy Ernő szám

előre láthatólag június hó végén jelenik meg, amit legközelebb még pontosan közölni fogunk e helyen. Addig is azonban hétről-hétre egy-egy humoros dolgot találnak olvasóink lapunk hasábjain

Nádassy Ernőtől